

Přípustnost dovolání, poučovací povinnost

Nárok oprávněné osoby na bezplatný převod bytu či nebytového prostoru do jejího vlastnictví dle ustanovení § 285 odst. 4 insolvenčního zákona není pohledávkou, kterou lze úspěšně přihlásit do insolvenčního řízení postupem dle § 173 a násl. insolvenčního zákona.

Součástí poučovací povinnosti obecných soudů (definované obecně ustanovením § 5 o. s. ř.) není poučení o tom, že žalobce může žalobu změnit (§ 95 o. s. ř.) a domáhat se jiného nároku. To by vedlo k narušení principu rovnosti účastníků. Závěr o tom, zda soud může návrhu vyhovět či ne, není výsledkem aplikace procesních předpisů, ale hmotně právních norem a poučení o hmotném právu, i když má důsledky v procesní oblasti, je stále poučením o hmotném právu, které ustanovení § 5 o. s. ř. nepřipouští.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 1172/2013, ze dne 30.5.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce RNDr. V. C., CSc., zastoupeného Mgr. R.A., advokátem, se sídlem v L., proti žalovanému JUDr. T. P., jako insolvenčnímu správci dlužníka Pražského stavebního bytového družstva, zastoupenému Mgr. K.V., advokátem, se sídlem v P., o určení pravosti pohledávky, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 196 Cm 106/2009, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka Pražského stavebního bytového družstva, se sídlem v Praze 5, Na Hutmance 7/300, identifikační lo osoby 00033243, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 96 INS 714/2009, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. ledna 2013, č. j. 10 Cmo 44/2012-106, tak, že dovolání se odmítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 14. června 2012, č. j. 196 Cm 106/2009-74, zastavil Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) řízení o žalobě, kterou se žalobce (RNDr. V. C., CSc.) domáhal vůči žalovanému (insolvenčnímu správci dlužníka Pražského stavebního bytového družstva) určení, že jeho nepeněžitá pohledávka na bezúplatný převod vlastnického práva k označené bytové jednotce, k nebytové jednotce a k odpovídajícímu podílu ke společným částem domu a pozemkům (dále jen „jednotka“), kterou přihlásil do insolvenčního řízení vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. MSPH 96 INS 714/2009, je po právu (bod I. výroku). V rozsahu, v němž se žalobce domáhal určení, že jeho peněžitá pohledávka ve výši 100.200,- Kč, odpovídající dalšímu členskému vkladu žalobce a členskými příspěvkům dlužníkovi, kterou přihlásil do insolvenčního řízení vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. MSPH 96 INS 714/2009, je po právu, insolvenční soud žalobu zamítl (bod II. výroku). Dále žalobci uložil zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 12.240,- Kč (bod III. výroku).

K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 10. ledna 2013, č. j. 10 Cmo 44/201-106, změnil rozsudek insolvenčního soudu v bodě I. výroku tak, že žalobu v této části zamítl (první výrok, část věty před středníkem) a v bodech II. a III. výroku rozsudek insolvenčního soudu potvrdil (první výrok, část věty za středníkem). Dále žalobci uložil zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 12.826,- Kč (druhý výrok).

Proti rozsudku odvolacího soudu (a to výslovně proti všem jeho výrokům) podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále

těž jen „o. s. ř.“), namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

„Zásadní právní význam“ napadeného rozhodnutí spatřuje dovolatel ve výkladu ustanovení § 173 a násl. zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) a v nesprávné interpretaci ustanovení § 285 odst. 4 insolvenčního zákona, s tím, že příslušnou právní otázku řeší soudy rozdílně.

K přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení dovolatel uvádí, že přihlášku nepeněžitě pohledávky (kterou vyčíslil) podal proto, aby bylo uspokojeno jeho zákonné právo z titulu nároku na bezúplatný převod vlastnického práva k jednotce. „Jde vlastně o pohledávku sui generis, která však není právně nemožná, nýbrž je existující a tedy i faktická“. Ustanovení § 285 odst. 4 insolvenčního zákona zavádí nově (na rozdíl od zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání) práva osob odlišných od osob v postavení insolvenčních věřitelů a ukládá nové povinnosti insolvenčnímu správci. Taková činnost vykonávaná insolvenčním správcem je činností mimo jeho mandát, tedy činností nad rámec insolvenčního řízení a jeho ustanovení dle insolvenčního zákona.

Insolvenční zákon (pokračuje dovolatel) stanoví okruh účastníků, kteří mají práva a povinnosti založené insolvenčním zákonem, a to v ustanoveních § 14 a § 15. Dosavadní judikatura ani insolvenční zákon do dnešního dne neodpovídá na otázku, jaké právní postavení mají členové bytového družstva (jež je v konkursu), kteří mají zákonné předkupní právo k bezplatnému převodu bytu a nebytového prostoru. Zde je důležité uvést (míní dovolatel), že civilní právo stojí na několika základních principech, z nichž jedním je princip, podle kterého „co není zákonem zakázáno, je dovoleno“. Dovolatel tedy podal oprávněný návrh adresovaný insolvenčnímu soudu, navíc na předepsaném formuláři, a domáhal se tak před soudem ochrany zákonem zaručeného práva, které se mu zatím nedostalo.

Dále dovolatel poukazuje na ustanovení § 41 odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 7 insolvenčního zákona, s tím, že insolvenční soud měl zhodnotit jeho podání podle obsahu jako uplatnění nároku z předkupního práva a postoupit je insolvenčnímu správci jako osobě, která jako jediná má kompetenci i povinnost ke splnění jeho zákonného nároku.

Dovojuje, že podle zákona č. [72/1994](#) Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), je jeho nárok nepeněžitou pohledávkou, která měla být při přezkumném jednání zjištěna coby podmínka uspokojení dle § 285 odst. 4 insolvenčního zákona. S odkazem na ustanovení § 5 insolvenčního zákona dovolatel uvádí, že oba soudy svými rozhodnutími negují zásadu vyjádřenou v § 5 písm. c/ insolvenčního zákona.

Dovolatel rovněž tvrdí, že mu svědčí princip „legitimního očekávání“.

Namítá také, že měl-li insolvenční soud již u prvního jednání ve věci za to, že jeho nárok lze posoudit po právní stránce jinak (jako „přimsovou žalobu“), měl jej o tom poučit dle § 118a o. s. ř.

K nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 4. dubna 2006, sp. zn. Pl. ÚS 5/05 (uveřejněnému pod číslem 77/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), pak dovolatel uvádí, že ten netvrdí, že podání přihlášky je v rozporu se zákonnou úpravou. A konečně dovolatel dodává, že to, jak postupoval, bylo důsledkem neochoty žalovaného převést na něj jednotku (žalovaný ze své libovůle požadoval po dovolateli úhradu nákladů a odměny ještě před faktickým a právním převodem jednotky, když takový postup není nikde upraven).

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve stávajícím znění, tj. naposledy ve znění zákona č. [399/2012](#) Sb.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodů 1. a 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Vzhledem k tomu, že dovolání v této věci nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., zabýval se Nejvyšší soud tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání formulované v § 237 o. s. ř. (ve spojení s omezením dle § 238 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dle ustanovení § 238 o. s. ř. dovolání podle § 237 není přípustné (...) d/ proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50.000,- Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv, o pracovněprávní vztahy nebo o věci uvedené v § 120 odst. 2; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží (...) [odstavec 1]. U opěťujícího se peněžitého plnění je pro závěr, zda dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50.000,- Kč (odstavec 1 písm. d/), rozhodný součet všech opěťujících se plnění; jde-li však o peněžité plnění na dobu života, na dobu neurčitou nebo na dobu určitou delší než 5 let, je rozhodný pouze pětinasobek výše ročního plnění (odstavec 2).

Již důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (který projednávala Poslanecká Sněmovna ve svém 6. volebním období /od roku 2010/ jako tisk č. 686), výstižně ozřejmuje (srov. zvláštní část důvodové zprávy k bodu 41 /§ 237, § 238, § 238a a § 239/), že:

„Dovolání může být podáno, nestanoví-li zákon jinak, proti každému rozhodnutí (rozsudku nebo usnesení meritornímu či jen procesní povahy) odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, neboť jím bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně. Způsobilým předmětem dovolání tedy je rozhodnutí odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, změněno, zrušeno (a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení nebo věc postoupena jinému soudu prvního stupně k dalšímu řízení anebo řízení zastaveno) nebo kterým byl schválen smír anebo kterým bylo rozhodnuto, že zpětvzetí žaloby není účinné. „Jinak“ se stanoví v občanském soudním řádu jednak v novém ustanovení § 238, v němž se vypočítávají případy, v nichž dovolání není přípustné, i kdyby směřovalo proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jednak v § 238a, v němž se uvádí rozhodnutí vydávaná v průběhu odvolacího řízení, proti kterým se dovolání připouští.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, je dovolání přípustné, jestliže

napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Z uvedeného vymezení vyplývá, že musí jít o rozhodnutí odvolacího soudu, které je založeno na vyřešení právní otázky. Řešená právní otázka může mít povahu hmotněprávní (odvíjet se od výkladu občanského zákoníku, obchodního zákoníku nebo jiného hmotného práva, včetně jejich ústavněprávních souvislostí) nebo procesní (závisí na posouzení otázek procesního práva). Dovolání je pak přípustné, pokud se odvolací soud při jejím řešení odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.“

I citovaná důvodová zpráva dokládá, že přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. není (od 1. ledna 2013) budována na kritériu „zásadní právní významnosti“ napadeného rozhodnutí (uplatněném dovolatelem). Jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva:

- 1/ při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo
- 2/ která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo
- 3/ která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo
- 4/ která má být dovolacím soudem (jako dříve vyřešená právní otázka) posouzena jinak, pak je dovolání (s výjimkami dle § 238 o. s. ř.) přípustné bez dalšího.

Podmínka, aby napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím odvolacího soudu, „kterým se odvolací řízení končí“ (§ 237 o. s. ř.), je v dané věci splněna. Tento předpoklad již nezahrnuje požadavek, aby šlo o rozhodnutí odvolacího soudu „ve věci samé“ (srov. i výše citovanou důvodovou zprávu), takže za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. je dovolání přípustné (s přihlédnutím k omezením dle § 238 o. s. ř.) též proti akcesorickým výrokům rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se odvolací řízení končí. V daném případě k těmto akcesorickým výrokům patří ta část prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodě III. výroku o nákladech řízení a dále druhý výrok napadeného rozhodnutí, jímž odvolací soud rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Dovolatel, který (jak uvedeno shora) „dovolání směřuje proti všem výrokům napadeného rozhodnutí“, nicméně ve vztahu k těmto výrokům neuplatňuje žádnou dovolací argumentaci, takže ohledně nich neotevřel žádnou otázku procesního nebo hmotného práva. Dovolání proti těmto výrokům již proto není přípustné. Nadto jde o výroky, jimiž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50.000,- Kč (§ 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř.). Peněžité plnění přiznané výrokem o nákladech řízení nelze označit pro účely posouzení přípustnosti dovolání za plnění ze vztahu ze spotřebitelské smlouvy, z pracovněprávního vztahu nebo z věci uvedené v § 120 odst. 2 o. s. ř. (§ 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř.), ani když je výrok o nákladech řízení akcesorickým výrokem v rozhodnutí, jež se (co do „merita“) takového „vztahu“ nebo takové „věci“ týkalo (ve výroku o nákladech řízení se zvláštní povaha těchto vztahů a věcí dovolující prolomení stanoveného limitu nijak neprojevuje).

V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek insolvenčního soudu v bodě II. výroku (jenž se týká požadavku o určení pravosti peněžité pohledávky ve výši 100.200,- Kč), dovolací argumentace rovněž neotevřel žádnou otázku procesního nebo hmotného práva, jež by měla vliv na správnost této části napadeného rozhodnutí (právní posouzení věci, na kterém napadené rozhodnutí spočívá, dovolání nezpochybňuje) [srov. i § 241a odst. 3 o. s. ř.].

Řešení otázky, k jejímuž zodpovězení dovolatel vybízí pro účely „splnění předpokladů přípustnosti

dovolání“ (srov. § 241a odst. 2 o. s. ř.), nečiní dovolání přípustným (dle § 237 o. s. ř.) ani v rozsahu, v němž směřuje proti té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud změnil rozsudek insolvenčního soudu v bodě I. výroku (jenž se týká požadavku o určení pravosti nepeněžitě pohledávky na bezúplatný převod vlastnického práva k jednotce).

Již odvolací soud v napadeném rozhodnutí poukázal na závěry obsažené v usnesení ze dne 31. července 2012, sp. zn. 29 Cdo 2951/2010, uveřejněném pod číslem 137/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 137/2012“), které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu. V tomto usnesení (na něž v podrobnostech odkazuje a na jehož závěrech nevidí důvod cokoli měnit ani na základě argumentace obsažené v dovolání v této věci) Nejvyšší soud uzavřel, že nárok oprávněné osoby na bezúplatný převod bytu či nebytového prostoru do jejího vlastnictví dle ustanovení § 285 odst. 4 insolvenčního zákona není pohledávkou, kterou lze úspěšně přihlásit do insolvenčního řízení postupem dle § 173 a násl. insolvenčního zákona. Týmž závěr Nejvyšší soud zopakoval např. též v usnesení ze dne 30. ledna 2013, sp. zn. 29 Cdo 1139/2011 (v obou případech šlo o incidenční spory vyvolané insolvenčním řízením téhož dlužníka).

Dovolatel odkaz na R 137/2012 přehlíží (argumentačně je ponechá stranou) a jen proto může v dovolání tvrdit, že dosavadní judikatura nedává odpovědi na otázky, které klade.

V R 137/2012 se Nejvyšší soud zabýval i judikaturou Ústavního soudu a ozřejmil povahu nároku dle § 285 odst. 4 insolvenčního zákona, zdůrazňuje, že potud sjednotil rozhodovací praxi obecných soudů již prostřednictvím usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. dubna 2011, sen. zn. 2 VSPH 91/2011, tím, že je uveřejnil pod číslem 134/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 134/2011“). Tamtéž doplnil, že jakkoli se právní věta R 134/2011 váže „jen“ k odměně insolvenčního správce za provedení úkonů potřebných k bezúplatnému převodu bytů a nebytových prostor do vlastnictví oprávněné osoby podle ustanovení § 285 odst. 4 insolvenčního zákona, v jeho důvodech je rovněž vyjádřeno, že nárok oprávněné osoby na bezúplatný převod bytu či nebytového prostoru do jejího vlastnictví dle ustanovení § 285 odst. 4 insolvenčního zákona je zvláštním druhem zákonného předkupního práva.

V R 137/2012 dále Nejvyšší soud odmítl možnost, že by proti vůli přihlašovatele neexistující nepeněžitě pohledávky mohl insolvenční soud vnutit (prostřednictvím aplikace § 41 odst. 2 o. s. ř.) přihlašovatelovi postup, jímž by odmítl se přihláškou zabývat ve stejném (pro všechny věřitele stejně spravedlivém) režimu jako u ostatních přihlášených pohledávek. Zdůraznil, že nevidí žádného důvodu, pro který by jednoznačně projevená vůle (tamních) žalobců přihlásit neexistující pohledávku neměla být podrobena stejnému režimu jako jiné do insolvenčního řízení nedůvodně přihlašované pohledávky, včetně uplatnění následků v podobě sankcí, jež s sebou snaha takového přihlašovatele prosadit se v insolvenčním řízení jako věřitel neexistující pohledávky, nese. Ani v tomto ohledu tedy nebyl důvod zabývat se dovoláním věcně.

Úsudek, podle kterého součástí poučovací povinnosti soudu dle § 118a o. s. ř. není poučení o tom, že by žalobce měl uplatnit jiný nárok, je úsudkem triviálním, jenž odpovídá obecnému chápání poučovací povinnosti soudů, jak se prosazuje v ustálené judikatuře. Dokud se žalobce domáhal určení, že jeho nepeněžitá pohledávka na bezúplatný převod vlastnického práva k označené jednotce je po právu, pak zde nebylo žádného poučení (ať již v režimu § 118a o. s. ř. nebo mimo něj), jež by mohlo vést k příznivějšímu rozhodnutí o podané žalobě (pohledávka, jejíž určení bylo žádáno, v právu neexistuje; srov. opět R 137/2012). Součástí poučovací povinnosti obecných soudů (definované obecně ustanovením § 5 o. s. ř.) není poučení o tom, že žalobce může žalobu změnit (§ 95 o. s. ř.) a domáhat se jiného nároku. To by totiž dle judikatury Ústavního soudu vedlo k narušení principu rovnosti účastníků. Srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. dubna 1995, sp. zn. I. ÚS 153/94 uveřejněné pod číslem 10/1995 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (o tom, že soud

nemůže za procesní stranu účastnou soudního sporu provádět věcnou formulaci žalobního návrhu na rozsudečný výrok - žalobního petitu) nebo nález Ústavního soudu ze dne 25. června 1997, sp. zn. I. ÚS 63/96, uveřejněný pod číslem 82/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (podle kterého závěr o tom, zda soud může návrhu vyhovět či ne, není výsledkem aplikace procesních předpisů, ale hmotně právních norem a poučení o hmotném právu, i když má důsledky v procesní oblasti, je stále poučením o hmotném právu, které ustanovení § 5 o. s. ř. nepřipouští) anebo usnesení Ústavního soudu ze dne 5. března 1998, sp. zn. III. ÚS 480/97, uveřejněné pod číslem 18/1998 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (o tom, že do poučovací povinnosti soudů nepatří návod, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku).

O „legitimním očekávání“ ve vztahu k „pohledávce“, která neexistuje, nemůže být rovněž řeči.

Zbývá dodat, že výtka, podle níž dovolatel uplatnil „nárok“ proto, že insolvenční správce po něm požadoval (nesprávně) úhradu nákladů a odměny před faktickým a právním převodem jednotek, pomíjí závěry obsažené v R 134/2011.

Nejvyšší soud tudíž dovolání odmítl podle § 243c odst. 1 a 2 o. s. ř., jelikož není přípustné podle § 237 o. s. ř.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)